

In mijn tuin is het een komen en gaan van vogels. De merel en de mus komen het meest voor. Ook duiven, roodborstjes, eksters en Vlaamse gaaien zie ik met regelmaat. De merels hebben toestemming om mijn morellen op te eten, maar van de appels, de peren en de bessen moeten zij afblijven. Verder doen de merels zich tegoed aan regenwormen en 's winters ook aan de beestjes in het bladerdek op de bodem.

Afgelopen zondag zat ik met twee kleinkinderen klaar voor het raam, gewapend met pen en papier. Wij wilden meedoen met de jaarlijkse vogeltelling. Wij noteerden drie merels en twee eksters. Daarna ging het regenen. Dan tellen de waarnemingen niet meer mee. Maar het gesprek ging nog wel even over vogels. Mijn kleindochter van drie jaar vindt het namelijk zielig voor de beestjes die door vogels worden gegeten. Zij is bang voor spinnen, maar neemt het in dit geval wel voor ze op. Twee vogelverhalen heb ik ze nog niet verteld, die bewaar ik voor later. Maar ik wil ze hier alvast wel kwijt.

Een deel van mijn leven was ik werkzaam in Suriname. Ik ging regelmatig op expeditie om bodemkaarten te maken. Een van de expedities leidde naar een natuurreservaat met talloze rode ibissen. Het werd ons uitdrukkelijk verboden om te jagen, wat wel de gebruikelijke wijze van vlees vergaren was. Dat werd dus sardientjes uit blik eten. Een van de medewerkers had daar blijkbaar genoeg van. Hij kwam aanlopen met een geplukte vogel. Geen rode veer te bekennen. En of ik ook een stukje wilde proeven. Deze vogel, naar alle waarschijnlijkheid een rode ibis, smaakte mij uitstekend. Maar dat kan ook een gevolg zijn van het contrast met de sardientjes, of van het verbod. Na terugkomst uit Suriname stortte ik mij in de bodemverontreiniging. Peter Doelman hield een lezing voor de Nederlandse Bodemkundige Vereniging en ging in op de ecologische gevolgen van een met zware metalen verontreinigde bodem. Dat was in die tijd nog een nieuw onderwerp. Als voorbeeld gaf hij de regenworm die zich door de grond eet en zware metalen opneemt. De regenworm inclusief zware metalen wordt opgegeten door een vogel. De vogel wordt opgegeten door een poes. En u eet vanavond bij de Chinees! Het verschijnsel doorvergiftiging was gelijk duidelijk geworden.

U hebt vast wel gelezen over die rare vogel, die in de trein zat te bellen om zijn strategie bij het pappen en nathouden van Groningers in relatie tot het winnen van aardgas te ontvouwen. Een reisgenoot hoorde dit aan en deed daar melding van met tweets op Twitter. De rare vogel is nu terecht geen woordvoerder meer. Het is voor hem en ons te hopen dat hij op zijn nieuwe onderwerp geen scheve schaats meer zal rijden. Ik vermoed overigens dat het onderwerp diepe ondergrond een grote rol gaat spelen bij de aanstaande verkiezingen van Provinciale Staten. Met Robert Jan Stuuut en Nanne Hoekstra ga ik de verkiezingsprogramma's van de verschillende politieke partijen op het thema ondergrond bestuderen. Daar komen wij op terug!

Tot slot wil ik de samenwerking tussen het Wereld Natuur Fonds, FrieslandCampina en de Rabobank bij het bevorderen van de weidevogelstand in Friesland memoreren. Naar mijn oordeel is dit een serieuze poging om de belangen van landbouw en natuur te dienen. Alleen al door de omvang van de Nederlandse landbouw is dit een belangwekkend initiatief. Daar ben ik blij mee, als ex-bewoner van de Gruttoweide in Wageningen.